

'Muziek is plezier voor twee'

of hoe twee aanwezigen het Vriendenconcert met **Gino Vannelli** beleefden.

"Hell, do I love to sing with them"

Even overwoog de Stichting om het Vriendenconcert te verplaatsen naar een andere locatie. De belangstelling voor het concert met wereldster Gino Vannelli was zo groot dat het eigen honk, het Muziekcentrum van de Omroep, in een mum van tijd volgeboekt was. Toch was het een goede keus om in de vertrouwde omgeving te blijven. Iedereen was een beetje thuis, ook Gino Vannelli had dat gevoel: 'These Friends are special tonight and of course the musicians too.'

De zaal was met 400 vrienden volledig vol op die vrijdag 14 december 2007. Onder het wakende oog van de brandweer konden er toch nog wat bezoekers op de trappen plaatsnemen. Presentatrice Margriet Vroomans heette iedereen van harte welkom en wees voor alle veiligheid de vrienden op de vluchtroutes. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn tegenwoordig. Toch zou het concert vol warmte en vuur worden dus die tip was op de goede plaats. Hoewel je dan juist wil blijven zitten.

Margriet Vroomans herinnerde de aanwezigen aan het vorige concert en aan de helaas overleden Willem van Beusekom. Een mooi moment. Het concert van deze avond was een mooie kans om de nieuwe voorzitter van de Stichting Vrienden, Hans Hillen en de zakelijk leider Henk Schepers even voor het voetlicht te brengen.

Henk Schepers haalde aan dat in tegenstelling tot het verleden het orkest wat vaster in het zadel zit. 'Zijn de bijdragen van de Vrienden dan nu overbodig?', vroeg Margriet scherp. 'Zeker niet', benadrukte Henk. "Het is juist een prachtige aanvulling en geeft het orkest ruimere mogelijkheden." En wat wil de stichting nog meer. De nieuwe voorzitter Hans Hillen, onder meer senator in de Eerste Kamer, is zoals dat heet, gepokt en gemazeld in de politiek. Hij schreef het zelf in het voorwoord van de vorige Metrofriends: 'Muziek is de echo van mijn emoties'. Absoluut een liefhebber van muziek en dit orkest. Dat zit wel goed.

Het concert Na deze introductie was het orkest aan zet. Daar is het dan toch om te doen op zo'n avond. Het eerste stuk was er één van Leonard Bernstein, Three Dance Episodes uit On The Town. Gelijk blijkt alweer uit de muziek de veelzijdigheid van het orkest. Deze constatering is dan misschien een herhaling van zetten maar het is gewoon een feit. De strijkgroep met sfeer, het veelzijdige ritme en soms dat scherpe van het soepele koper. En dit was nog maar het eerste stuk. En soms even in de wachtkamer, maar daar is dan de harpiste die een stuk extra glans geeft. Dat belofde wat voor de aanwezige Vrienden. Eén van de Metropole-liefhebbers is Martin Beekmans, erelid van de stichting en tot 1960 slagwerker bij het orkest olv Dolf van der Linden. Hij stond ook aan de wieg van de Skymasters met zangeres Annie de Reuver. Bent u nog regelmatig te zien bij dit soort optredens? 'Jazeker als het even in de buurt is dan ben ik er bij. Het is prachtig om te zien en te horen hoe de kwaliteit blijft. Telkens andere mensen maar het blijft gewoon steengoed.'

Kinderen Het Metropole Orkest geeft onze toekomst, de kinderen, ruim de aandacht. Natuurlijk via Metrocats maar ook op deze avond. Presentatrice Margriet Vroomans draaide er haar hand niet voor om. Vanavond was ze ook even een sprookjesvertelster. In het stuk Peter en de Wolf (Sergei Prokofiev) een arrangement van Gunther Schuller, waan je je als luisteraar en kind in een waar sprookjesland. Orkestleider Vince Mendoza sprak de Vrienden ook nog even toe. "We still going strong and are going stronger" was zijn boodschap. Typisch muziek, je blijft op weg, het eindigt eigenlijk nooit. Een mooie opmaat voor het vervolg van deze avond. Vince betoogde verder dat er aandacht moet blijven voor orkestleiders in deze tak van sport en dan met name in Europa. Zoals gezegd kregen de kids ruim de aandacht. Hoe leg je aan een kind uit wat een kwartnoot is of een achtste? Tot hilariteit van de Vrienden stak een muzikant een enorme plaat van een beer omhoog met achterop, jawel een kwartnoot of een prachtige

alligator met zestienden. Een alligator? Echt waar. In het volgende stuk Bear Tiger Alligator had Vince Mendoza een verrassing in petto. Uit de catacomben kwam een gastdirigent. Vanavond zou toch alleen Gino Vannelli als gast optreden? Daar kwam de twaalfjarige Felix Peijnenborgh!. He was the conductor right now. Zijn vader David Peijnenborgh vergat bijna zelf te spelen, zo trots was hij. En terecht.

Van alle markten thuis Het volgende stuk was Elegant People van Wayne Shorter, gearrangeerd door Vince Mendoza. Dit soort stukken daar hou ik extra van. Het is zo strak en swingend. Je kan het niet laten om de voeten mee te laten bewegen. En voor de duidelijkheid. Een orkest van 58 musici speelt dit met de eenvoud van een kwintet. Zoiets. Hier hoor je ook die “van alle markten thuis” kwaliteit. Mooi om te zien hoe diverse voeten en schoenen op en neer gingen in de zaal. Het orkest eindigde het deel voor de pauze met The Mission van Ennio Morricone, arr. Vince Mendoza. Een mooie gelegenheid om even te babbelen met een andere bezoeker, Dick Schallies. Destijds was hij de pianist en arrangeur. Na een minionderzoek blijkt hij trouwens de componist te zijn van het liedje “Een Beetje” van Teddy Scholten in 1959. Ook hij roemt de veelzijdigheid van het orkest.

Gino Vannelli Tja, en daar was dan de langverwachte opkomst van Gino Vannelli na de pauze. Zelf ben ik 46 maar het lijkt of de tijd heeft stilgestaan, althans wat betreft zijn verschijning. Vroeger dacht ik in mijn enthousiasme dat hij uit Italië kwam. Niets is minder waar, het is een Canadees en geboren in Montreal in 1952. Luisterend naar Wild Horses, arr Martin Fondse, blijkt hoe onverwoestbaar dat stemgeluid is. Het gaat zo vanzelf allemaal. Het staat als een Canadees huis. Ik zag dat ook al op een dvd van het Metropole Orkest

bij het North Sea Jazz Festival. Er zijn van die artiesten die gewoon niet vals meer kunnen zingen, lijkt het wel. Misschien denkt Gino er soms zelf anders over. Gino Vannelli treedt nog wereldwijd op en woont soms in de VS en soms in Nederland. Hij werkt hier veel samen met jazzpianist Michiel Borstlap. Zelf zegt hij vrij vertaald: “Nederland is klein maar er werken zoveel goede en grote muzikanten. Dat stimuleert mij. Dit orkest is daar een prachtig voorbeeld van. ‘Hell, do I love to sing with them.’

Dat Gino niet alleen teert op oude successen blijkt wel want hij komt regelmatig met nieuwe producties. Deze avond zingt hij het stuk A Good Thing, arr.Thijs van Otterloo, met een sfeervolle solo van saxofonist Marc Scholten. Verder brengt hij de songs Walter Whitman (Where Are You), arr Simon Leclerc en None So Beautiful, arr Gino/Thijs van Otterloo. Natuurlijk verder de toppers van toen in een Metropole-jasje als Brother to Brother, arr Henk Huizinga, I Just Wanna Stop, arr. Simon Leclerc en People Gotta Move, arr Henk Huizinga. Mij viel ook de chemie tussen Vince Mendoza en Gino op. Er was maar een klein contact nodig om elkaar aan te voelen. Een ander mooi product was Woman On Top, arr. Martin Fondse. Toch moet hij Italiaans bloed bezitten want in dit stuk toont hij zijn charmes. Kan niet missen.Gino Vannelli wijst de vrienden nog op een grappige manier op de ANWB-reclame. Natuurlijk is hij trots dat People Gotta Move daarvoor gebruikt wordt. Hij is alleen benieuwd wanneer hij ervoor betaald krijgt, waarmee hij de lachers op de hand krijgt. Na een prachtige toegift eindigt dit sfeervolle Vriendenconcert. Ook wordt Hanneke Bloemers in de spotlight gezet. Ze krijgt een mooie plant voor al haar goede werk voor de Stichting. Ik ga tevreden huiswaarts in de hoop de ANWB niet nodig te hebben. Hoewel, People Gotta Move?

